

РЕШЕНИЕ

№ 7229

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3031** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. Ц. К. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №8121к-243/14.01.2019г. на министъра на вътрешните работи, с която, на основание чл.197, ал.1, т.6, чл.204, т.1, чл.194, ал.2, т.4, чл.203, ал.1, т.13 и чл.226, ал.1, т.8 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение в Министерството на вътрешните работи (МВР) на главен инспектор В. Ц. К. – началник на Сектор „Водачи на служебни животни“ към Отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Поддържа, че не е извършил нарушението на служебната дисциплина за което му е наложено процесното дисциплинарно наказание. Счита, че оспорваната Заповед е неясна и немотивирана и при издаването ѝ не са били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди, че в хода на дисциплинарното производство не са били разпитани всички служители и не са били обсъдени направените от него възражения. Сочи, че дисциплинарно-наказващият орган не е обосновал с доказателства извода си, че от месец юни 2015г. до месец

ноември 2016г. конят К. Z е бил във владение на МВР, още повече, че според него няма писмен документ от този период който да удостоверява волята на Н. Ц. да дари животното. Претендира, че с доказателствата, събрани в дисциплинарното производство безспорно се установява, че той не е изготвял и подписвал документи, необходими за закупуването на кон К. Z, не е участвал при вземане на решение за сделката, не е давал разпореждания за приемане на животното в конната база на СДВР в[жк]. Излага доводи, че от извършената финансова ревизия за времето от 01.01.2015г. до 11.12.2016г. не се установява да е бил заприходен конят К. Z, респективно да са отделяни средства за отглеждането и лечението му, което е задължително за всяко едно животно. Сочи, че в периода 2015г. – 2018г. са били извършвани годишни инвентаризации, както и един одит, в които не фигурират незаприходени коне, които да се намират физически в конната база, а всекидневно е била водена на отчет книга за сдаване и приемане на дежурство по конюшня в която се описва броят на конете. Твърди, че от 01.11.2016г. до 22.12.2016г. е бил в служебна командировка извън страната, което фактически прави невъзможно участието му в сделката за покупко-продажба на кон К. Z. Твърди, че към месец юни 2015г. не е било възможно получаване на дарение в МВР, тъй като този вид договори са били забранени със Заповед на министъра от 2013г., а впоследствие – на 12.08.2015г., са били утвърдени вътрешни правила за сключване на договори за дарение, които обаче не се отнасят за дарение на животни. Позовава се на сведение, дадено от Н. Ц. - собственик на коня, според което през м. юни 2015г. Ц. решил да се откаже да отглежда кон К. Z и поради невъзможност да бъде дарен на МВР, се е съгласил животното да бъде преместено в животновъден обект №12230050 в [населено място], където е предал и всички документи на коня на собственика на животновъдния обект. Сочи, че според сведение от 06.11.2018г. на И. И. – собственик на животновъден обект №12230050, кон К. Z е бил в базата в [населено място] във времето от 03.07.2015г. – до 21.11.2016г., когато е бил закупен от МВР. Извън горното жалбоподателят претендира, че оспорваната Заповед е издадена след изтичане на преклузивните срокове по чл.195 ЗМВР и по същество не е мотивирана, доколкото според него обвиненията за нарушение на Етичния кодекс в частта на т.15, т.20, т.25, т.42, т.49, т.50 и т.51, не са подкрепени с доказателства. Лично и чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да отмени Заповед №8121к-243/14.01.2019г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски за държавна такса. Не претендира разноски за адвокатско възнаграждение. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – МИНИСТЪР на вътрешните работи, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Р. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и се установява с приетите писмени доказателства, че към датата на издаване на оспорваната Заповед, жалбоподателят е заемал длъжността началник на Сектор „Водачи на служебни животни“ към Отдел „Специализирани

полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ на СДВР.

С Докладна записка (ДЗ) рег. №9580р-47/22.01.2018г. инспектор от Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР е уведомил директора за придобита информация и предоставени данни за неправомерни действия на ръководен служител от СДВР. Резултатите от извършената проверка по случая са отразени в Справка с рег. №9580р-555/24.04.2018г. (л.161-192, червен класьор). С ДЗ №7855р-3362/04.05.2018г. директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“ е представил на министъра на вътрешните работи доклад за извършената проверка и анализ на установените факти (л.95-126, черен класьор).

С ДЗ №8121р-21010/17.10.2018г. директорът на Дирекция „Човешки ресурси“ предлага на министъра да образува дисциплинарно производство срещу главен инспектор В. К. въз основа на данните от проверката, извършена от Дирекция „Вътрешна сигурност“ (л.136-140, черен класьор)

Със Заповед №8121к-9618/17.10.2018г. министърът на вътрешните работи е наредил, на основание чл.207, ал.1, т.1 и ал.2 ЗМВР, да се образува дисциплинарно производство срещу главен инспектор В. К. – началник на Сектор „Водачи на служебни животни“ към Отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ при СДВР и е определил дисциплинарно разследващ орган в състав от трима служители на МВР (л.33-35). В образуваното дисциплинарно производство жалбоподателят К. е бил подпомаган в защитата от посочен от него служител – В. Х., на основание чл.207, ал.8, т.2 ЗМВР. На 31.10.2018г. на К. е била връчена Покана рег. №8121р-22070 (л.38, черен класьор) да се запознае със Заповедта на министъра за образуване на дисциплинарното производство и да представи писмени обяснения по повдигнатото обвинение за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.203, ал.1, т.7, предл. 1^{-po} и 2^{-po}, т.8 и т.13 във вр. с чл.194, ал.2, т.1, предл. 2^{-po} ЗМВР.

Със Заповед №8121к-11210/12.12.2018г. на министъра е удължен срокът за провеждане на дисциплинарното производство срещу държавен служител в МВР до 15.01.2019г.

Като доказателства в дисциплинарното производство са били приобщени материалите, събрани при извършената проверка от Дирекция „Вътрешна сигурност“ по преписка с рег. №9580р-47/2018г., включително сведенията, дадени от служителите в Сектор „Водачи на служебни животни“, в т.ч. и на В. К. (рег. №9580р-158/20.02.2018г.). За изясняване на фактите дисциплинарно разследващият орган е приел обяснения от служители на МВР и от трети лица, които имат отношение към разследвания случай, включително от Н. Ц. – собственик на кон К. Z (л.126, червен класьор) и И. И. – собственик на животновъден обект в [населено място] (л.172, черен класьор).

За резултатите от разследването дисциплинарно разследващият орган е изготвил Обобщена справка с рег. №8121р-140 (л.26-34, черен класьор), която видно от отбелязването на последната ѝ страница е била връчена на В. К. и на защитника му на 04.01.2019г. и жалбоподателят е бил поканен да представи и допълнителни обяснения или възражения, на основание чл.207, ал.10 ЗМВР. Проверката е приключила със Становище с рег. №8121р-680/10.01.2019г. (л.12-25, черен класьор). Дисциплинарно разследващият орган е приел, че е налице основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на инспектор В. К., който с поведението си е допуснал дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.194, ал.2, т.1, предл. 2^{-po} във вр. с чл.203,

ал.1, т.7, предл. 1^{во} и 2^{ро}, т.8 и т.13 ЗМВР за което е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“. Становището е подписано с особено мнение от двама от членовете на дисциплинарно разследващия орган – инспектор И. В., началник Сектор „З. и кинология“ към Отдел „Охранителна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ и К. Н. – полицейски инспектор I степен в Сектор „З. и кинология“. Според мотивите, изложени от инспектор В. в ДЗ №81216-6/10.01.2019г., особеното му мнение се изразява в следното: а) Няма категорични доказателства, че кон К. Z е бил на територията на Отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ в кв. Б.. Основен документ в системата на МВР е годишната инвентаризация в края на 2015г. при която не е установено наличие на коне извън тези, които са официално зачислени в базата. До м. ноември 2016г. не са постъпвали сигнали, че в конната база нерегламентирано се отглеждат коне.; б) Сроктът за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, определен в чл.195, ал.2 ЗМВР е изтекъл. В ДЗ №81216-7/10.01.2019г. инспектор Н. е обосновал изразеното особено мнение с изтичане на преклузивния срок по чл.195, ал.2 във вр. с ал.3 ЗМВР.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед №8121к-243/14.01.2019г. В мотивите на административния акт са приети за установени следните факти и обстоятелства: През лятото на 2015г. Н. Ц. – собственик на спортен кон К. Z, закупен от Х. през 2009г., е решил да подари животното на конния ескадрон на МВР. Чрез служителя Р. Х. Ц. се свързал с главен инспектор В. К. - началник на Сектор „Водачи на служебни животни“ в СДВР, на когото предложил да дари коня. По разпореждане на главен инспектор К. трима полицейски служители – Х., М. и Г., участвали в транспортирането на кон К. Z от конната база „Х. А.“, където животното било отглеждано и обучавано до този момент, до конната база на МВР в кв. Б.. Собственикът на коня също присъствал при довеждането му в базата на конния ескадрон, където се запознал лично с К. и му поискал документ за направеното дарение. К. обяснил, че имало „проблем“ с даренията в МВР и можело да се наложи документалното прехвърляне на коня да бъде оформено като продажба, с което Ц. се съгласил и повече не повдигнал въпроса за документа за дарение. След постъпването си в базата на МВР през лятото на 2015г. кон К. Z участвал в мероприятия на Сектора, като бил използван основно от полицаи М. М., а допълнително с животното се занимавали и други служители – Т., М. и Г.. В Сектор „Водачи на служебни животни“ липсват документи за кон К. Z за времето от постъпването му през 2015г. до 22.11.2016г. когато е „доставен“ след осъществена „покупко-продажба“. През 2016г. са отпуснати средства за закупуване на нови коне за нуждите на Група „Конна полиция“ за усвояване на които Р. С. - началник на Отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ изготвил становище с рег. №513р-45703/19.10.2016г. за извършен подбор и проучване на коне за закупуването им в рамките на отпуснатите средства. Становището е съпроводено от Приложение от 19.10.2016г., изготвено от главен инспектор К. в което са описани породата, имената на избраните за закупуване коне, дата на раждане, номер на чип, идентификационен номер или тавро и договорената цена. В Приложението под т.4 е включен кон К. Z за когото е записано, че е закупен от Х. и цената му е 7000 (седем хиляди) лева с ДДС. В становището от 19.10.2016г. началникът на Отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ посочил, че избрани за закупуване са конете, изрично посочени в Приложението от

същата дата, изготвено от В. К.. Със Становището и приложението към него били запознати директорът и заместник директорът на СДВР, а началникът на Сектор ВМИ д-р И. Д., изготвила ДЗ с рег. №5785р-20897/10.11.2016г. с предложение да бъдат закупени с договори за покупко-продажба описаните коне, включително три броя коне от животновъден обект в [населено място], сред които и кон К. Z. На 16.11.2016г. бил сключен договор №УРИ-5785опд-52/за покупка на три броя коне сред които и кон К. Z, за обща сума 19000 (деветнадесет хиляди) лева. За кон К. Z е съставен приемо-предавателен протокол от 22.11.2016г. от животновъден обект №12230052, [населено място]. Получател на цената по договора в размер на 19000 лева бил полицейският служител С. Г., който представил три бр. разписки за платените суми, включително разписка от 14.12.2016г., удостоверяваща плащане на сумата 7000 лева за кон К. Z.

В мотивите на административния акт е прието за установено със събраните в производството доказателства, че главен инспектор К. е извършил дисциплинарното нарушение на 19.10.2016г., когато е изготвил Приложение към становище рег. №513р-45703/19.10.2016г.

За изясняване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните изводи:

Свидетеля И. И. И. е собственик на конна база в [населено място], в която се отглеждат собствени коне, такива на други собственици и коне с корпоративно участие – на И. и на трети лица. Свидетелят разказва, че кон „К. Z“ е пристигнал в конната база във В. през лятото на 2015г. Конят е бил докаран от конния ескадрон от базата в кв. Б., където преди е служил и свидетелят. По това време с И. се свързал служител Г. – дългогодишен ветеринарен лекар в конната база в кв. Б., който попитал дали могат да се грижат за коня „К. Z“, тъй като някакъв човек иска да го подари на МВР, но те нямат право да го получат по този начин и докато нещата се уредят формално, животното да остане в конната база в [населено място]. Конят е бил предаден само с паспорт, без друг документ за собственост. През 2016г. е бил сключен договор за продажба на коня „К. Z“ и други коне след което е бил предаден на трима служители от МВР сред които ветеринарният лекар Г., С. Ф. – служител в конната полиция и служителка, която отговаря за оформянето на документите. Кон „К. Z“ е бил включен в сделката, заради разходите по отглеждането му, които са били направени в периода от година и половина през който животното е било в базата в [населено място] – за храна, ветеринарни грижи, каквито се полагат независимо от това в коя база се намира. Освен коня „К. Z“ по същото време на МВР са били продадени още два коня – кобилата „В.“, чиито собственик претърпял гръбначна операция и се съгласил да я продаде и друг кон, за който не си спомня с точност, тъй като собственикът се е споразумял с комисията, а И. се съгласил сделката да мине през неговата база, тъй като не може да бъде закупен кон от нерегистриран животновъден обект. Според свидетеля цената на един кон варира от 700 лева – за трупно месо и може да достигне до няколко милиона за две годишно конче. Определя кон „К. Z“ като много качествено животно, каквото според него до този момент не е имало в МВР – холандски топлокръвен кон с изключителни спортни качества, чиято цена е значително по-висока от 7000 лева.

Свидетелят Р. М. Х. – полицейски инспектор в Конна полиция до началото на 2017г., а след това в Дирекция „Жандармерия“ разказва, че през лятото на 2015г. неин познат я свързал с Н. Ц., който изразил желание да дари

собствения си кон на Конната полиция. Тя е предала за това на началника на Сектора – В. К. и му е предоставила координати на собственика Ц.. След това, по нареждане на К. тя и още двама нейни колеги – Д. М. и С. Б., отишли в конната база „Х. А.“, от където натоварили кон „К. Z“ и го закарали в конюшната на Конна полиция в[жк]. Собственикът Ц., съпругата и дъщеря му са ги съпроводили, за да изпратят коня. Животното е било разтоварено и настанено в конюшната, а след като е предоставил паспорта му, собственикът Ц. и семейството му са си тръгнали. Свидетелката не е запозната по какъв начин документално е било оформено преместването на коня, но твърди, че той не е напуснал базата на Конна полиция в[жк], докато тя е била там на работа – м. декември 2016г. и през цялото време е излизал на работа в паркове, на масови мероприятия. Спомня си, че конят е бил зачислен на колежата Й. М. М.. Знае, че в края на 2016г. в базата са пристигнали нови пет коня, но сред тях не е бил кон „К. Z“, който вече се е намирал там.

Свидетелят Л. М. З. разказва, че конят „К. Z“ е пристигнал в базата в[жк] в края на месец юни 2015г. Знае, че конят е бил дарен и, че това е било уредено от Р. Х.. След пристигането му конят е бил включен в конния ескадрон и е бил зачислен на служителя М. М. и според свидетеля до днес не е напуснал базата на Конната полиция в[жк]. Доколкото знае, има забрана да се дарява на МВР, поради което според неговата информация конят е бил дарен на СО, а оттам на МВР. Не е бил информиран, че конят е бил обект на покупко-продажба, това е разбрал по време на проверката, организирана от Дирекция „Вътрешна сигурност“. Спомня си, че през 2016г. в базата са пристигнали нови пет коня, сред тях и кобилата В., която му е била зачислена лично на него. Понякога е излизал и с други коне, включително „К. Z“ – през 2017г. при охрана на мач между Л. и ЦСК.

Свидетелят М. В. М. – работи в конния ескадрон от 2003г. до настоящия момент. През 2015г. със заповед са му били зачислени два коня – Корона и Д.. Впоследствие през есента на 2016г. също със заповед му е бил зачислен кон „К. Z“, който според него е пристигнал в базата в[жк]с още няколко коня от базата на бившия му колега И. И.. Когато е в отпуск посочва изрично кой негов колега ще се грижи за животните, които в този момент са му зачислени. Бил е в отпуск по времето когато е пристигнал кон „К. Z“, но заявява, че преди това и през 2015г. не е виждал животното в конната база на СДВР.

Свидетелят К. М. К. разказва, че в периода 2015 – 2016г. е работел в Отдел „Специализирани полицейски сили“ като началник на Група „Конна полиция“. В края на 2016г. от министерството е била извършена обща ревизия на поделението във връзка със сигнал за извършено от В. К. дисциплинарно нарушение. През 2019г. е била образувана и дисциплинарна проверка по сигнал, подаден до Отдел „Вътрешна сигурност“, обект на която проверка е бил и свидетелят. По отношение на него проверката е приключила със становище, че не е извършил дисциплинарно нарушение. Разказва, че лично е присъствал при пристигането на кон „К. Z“ в края на 2016г., след като е бил сключен договор с Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“. Конете, сред които и „К. Z“, са били приети от комисия, включваща ветеринарния техник, жалбоподателя К., служителката В. Д. и ветеринарния лекар д-р Д.. Сочи, че според установения ред, след приемането им

животните се завеждат от материално отговорното лице – домакин, който отговаря за конната полиция и за кучетата, след което на животното трябва да се осигури храна и постел – 10 кг. сено и 3 кг. овес всекидневно, плюс специална каменна сол с витамини, както и около 5 кг. слама за постел, която се сменя всеки ден. Според него пансионът на един кон в частните бази е около 700 – 800 лева на месец, без включена ковка 80 – 120 лева за два крака и ветеринарното обслужване. Предвид тези изисквания за отглеждането счита, че не е възможно в базата да престоява и да бъде отглеждан кон, който не е зачислен, тъй като не съществува възможност дори и за 20 дни на останалите животни да се дава по-малко храна, тъй като няма да бъдат работоспособни, още повече, че поради недостиг на средства на конете в базата не се дават дрожди (т.нар. гранулирана храна) и витамини.

Свидетелят Н. М. Ц. разказва, че през 2009г. е закупил кон „К. Z“ от Х. (Кралство Н.), който е бил отглеждан в конната база „Х. А.“. Издръжката на коня му е струвала около 1000 лева месечно – за храна, треньор, гледач, наем за клетка, медикаменти и др. п. През 2015г. е преценил, че е отпаднала необходимостта от коня и взел решение да го предаде безвъзмездно на МВР. Като бивш служител на министерството, разговарял с много хора за намеренията си, след което получил обаждане от конната база на МВР, че са готови да вземат животното. През м. септември – м. октомври на 2015г. са дошли няколко служители на МВР и след като са преценили коня, са го отвели в конната база в[жк]. Той лично е придружил коня до базата. На следващата седмица отново е ходил в конната база и се е уверил лично, че животното е там, а впоследствие е разговарял по телефона с г-н К., за да разбере как е конят. Не е получил никакъв документ за дарението. С него не са се свързвали от конната база в [населено място] във връзка с документи на кон „К. Z“, който е бил регистриран във Федерацията по конен спорт.

За изясняване на спора е приета съдебна ветеринарно-медицинска експертиза (СВМЕ). Заключение на вещото лице д-р Г. А. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно. Според експертизата и обясненията на вещото лице, дадени в съдебно заседание, за идентифициране на еднокопитно животно освен транспондер (микрочип) и основни белези като порода, пол и цвят, се използва и диаграмата на животното, която е неразделна част от неговия паспорт. На тази диаграма са отбелязани всички специфични екстериорни особености, които изпълняват роля на идентификационни маркери, включващи: завъртоци (местата, където се сменя посоката на косъма), бели петна (косми), депигментации (зони от кожата или копитата, лишени от пигмент), посттравматични белези и др. п. Според заключението наличието на съответните места и специфични за животното на поне три от посочените белези, позволява разпознаването да бъде извършено с висока степен на вероятност. В съдебно заседание вещото лице е изяснило, че на представените от ответника снимки не се вижда десният профил на коня – обект на изследването, като в паспорта на животното са отразени специфични белези от десния профил, които не се виждат на изображенията.

За установяване на фактите по делото са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.211 и чл.231 ЗМВР. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед е №8121к-243/14.01.2019г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.204, т.1 ЗМВР.

Съдът намира обаче, че при издаване на административния акт са допуснати нарушения на процесуалните правила, които съдът определя като съществени и водещи до неговата отмяна.

Редът и условията за ангажиране на дисциплинарна отговорност на държавните служители в МВР са уредени в Глава осма от ЗМВР (чл.194 – чл.215а).

Разпоредбата на чл.194, ал.1 ЗМВР предвижда, че за нарушение на служебната дисциплина на държавните служители в МВР се налагат дисциплинарни наказания, изрично и изчерпателно посочени в чл.197, ал.1. В ал.2 на чл.194 ЗМВР са установени дисциплинарните нарушения при извършване на които се ангажира дисциплинарна отговорност на държавните служители в МВР.

Съгласно приложимата норма на чл.195, ал.1 и ал.2 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, а за тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл.203, ал.1 ЗМВР, срокът за налагане на дисциплинарното наказание е съответно до два месеца от откриване, но не по-късно от две години извършването на нарушението. Според разпоредбата на чл.195, ал.3 ЗМВР сроковете по ал.1 и ал.2 спират да текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест.

В процесния случай наказващият орган е приел и не е спорно между страните, че дисциплинарното нарушение за което на жалбоподателя е наложено най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ е било извършено на 19 октомври 2016г. със съставянето на документ – Приложение към становище с рег. №513р-45703/19.10.2016г. От тази дата е започнал да тече преклузивният две годишен срок от извършване на нарушението в който на жалбоподателя е можело да бъде наложено съответно дисциплинарно наказание, съгласно чл.195, ал.2 ЗМВР.

От приетите и неоспорени по делото писмени доказателства: Заявление рег. №2/03.01.2017г., Заявление рег. №263/07.03.2017г., Заявление рег. №342/06.04.2017г., Заявление рег. №347/07.04.2017г., Заявление рег.

№471/15.05.2017г., Заявление рег. №510/22.05.2017г., Заявление рег. №767/04.07.2017г., Заповед №250/17.07.2017г., Заявление рег. №917/01.08.2017г., Заявление рег. №1199/12.09.2017г., Заявление рег. №1260/29.09.2017г., Заявление рег. №1333/13.10.2017г., Заявление рег. №1506/20.11.2017г., Заявление рег. №1552/27.11.2017г., Заявление рег. №464р-898/25.01.2018г., Заявление рег. №464р-1893/09.03.2018г., Заявление рег. №464р-3126/03.05.2018г., Заявление рег. №464р-5245/06.07.2018г., Заявление рег. №464р-5948/30.07.2018г., Заявление от 28.08.2018г., Заявление рег. №1136/01.09.2017г., Заявление от 05.09.2018г. (л.138-170, черен класьор)

се установява, че в периода 19.10.2016г. – 14.01.2019г. жалбоподателят К. е бил в законоустановен отпуск в размер общо на 84 (осемдесет и четири) дни, като в това време максималният 2-годишен срок за налагане на дисциплинарното наказание е спирал да тече. Следователно и съгласно изричната норма на чл.195, ал.3 във вр. с ал.2 ЗМВР срокът за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя К. за нарушение, извършено на 19.10.2016г. и след спиране на давността общо за 84 дни, е изтекъл на 11 януари 2019г. петък, присъствен ден. Оспорваната Заповед е постановена едва на 14 януари 2019г., след изтичане на преклузивния срок за налагане на дисциплинарното наказание.

Въз основа на горните факти настоящият решаващ състав приема, че Заповед №8121к-243/14.01.2019г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като е издадена при допуснато особено съществено нарушение на административнопроцесуалните правила, установени в чл.209, т.3 ЗМВР, съгласно която норма дисциплинарно производство не се образува, а образуваното се прекратява, когато са изтекли сроковете по чл.195, ал.1 и ал.2. В този смисъл са били и особените мнения, изразени от двама от членовете на дисциплинарно разследващия орган, които не са били приети от министъра на вътрешните работи. При правилно установения факт, че в процесния период жалбоподателят е бил в законоустановен отпуск 84 дни, неправилно ответникът е приел, че срокът за налагане на дисциплинарно наказание е изтекъл на 14.01.2019г. – датата на издаване на спорния административен акт.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №8121к-243/14.01.2019г. на министъра на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред **Върховния административен съд на РБългария** в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова